

— Какви чудни приятели! Е, джудже, ти каква награда ще искаш да събереш кжсченцата?

— Не ща голѣма награда, царю честити. Само едно искамъ. Който отъ двама ни събере повече кжсчета, отъ сега нататъкъ той да лежи следъ обѣдъ да си почива, а другиятъ да му вѣе съ вѣтрилото.

— Добре! — казалъ царьтъ. — Ха да видимъ!

Отишелъ си царьтъ и царскитѣ хора. Като останали сами съ джуджето, мързеливиятъ великанъ седналъ на единъ камъкъ и казалъ:

— Слушай, малко човѣче! Ти искашъ да лежишъ вмѣсто мене, ама нѣма да го бжде. Азъ ще седа да си почивамъ, че съмъ много уморенъ, съ голѣма сила ударихъ топката. Само ще ти показвамъ кжде сж кжсоветъ, а ти ще ги събирашъ. Ако не искашъ, кажи отъ сега да те хвърля въ облацитѣ. Хичъ нѣма да гледамъ, че сме приятели!

Натжило се джуджето. Но нѣмало какво да прави. Навело се и почнало да събира златнитѣ кжсчета. Като събрало всичкитѣ, великанътъ ги взелъ и ги изсипалъ въ джоба си. Когато дошелъ царьтъ при тѣхъ да види какво е станало, великанътъ казалъ:

— Царю честити, ето всичкитѣ кжсчета. Азъ ги събрахъ. Накарай джуджето да ми вѣе!

Нѣмало що. Следъ обѣдъ, когато станало най-горешо, великанътъ легналъ и джуджето пакъ трѣбвало да му вѣе. Капнало отъ умора.

— Лошъ другарь съмъ си избрало азъ! — мислѣло то. — Да пази Богъ отъ такива приятели!

А презъ това време царьтъ далъ да залепятъ кжсчетата на топката. Залепили ги. Но едномалко кжсче не достигало. Царьтъ заповѣдалъ да му доведатъ великана и джуджето.

— Вие не сте събрали всички кжсчета! — извикалъ имъ той. — Едно кжсче не достига. Ако за единъ день и една нощъ не го намѣрите, зло ви чака! А ако нѣкой отъ двама ви го намѣри, ще го наградя богато и отъ сега нататъкъ той ще лежи, а другиятъ ще му вѣе. Ха, вървете търсете!

Великанътъ и джуджето отишли въ двора. Мързеливиятъ великанъ рекълъ:

— Скоро да намѣришъ кжсчето, иначе въ облацитѣ ще те хвърля! Хичъ нѣма да гледамъ, че сме приятели!

Но този пътъ джуджето не се уплашило.

— Боли ме глава, — отгово-